

ВМЕСТО ПОСЛЕСЛОВ

МОЕТО ДЕТЕ – МОЯТА БИБЛИЯ

ГОДИНИ ПО-КЪСНО

Една книга, която не бърза да излиза, а си чака времето, може да се допълва или променя. Това учи на търпение и смирение. Липсваше ми музикалният съпровод на цигулки за финала, като във филмов епос. Децата на Прехода много обичаме епосите – библейски, фентъзи, междузвездни, всякакви. Знаех какво искам, но не знаех *как* да го получа – пренареждах главите, подрязвах излишното – за цигулките така и не се намираще място.

Някои от сюжетните нишки все оставаха недоплетени, което, откъдето и да го погледнем, е лошо свършена работа. Работех и за сметка на съня – нищо. Нито цигулките чувах, нито виждах кръпки за скроеното. Оглеждах се, гледах *ясно*, мълчах с голата надежда, че така ще чуя отнякъде решение за проблема – нищо!

Гергана не идваше, макар да беше обещала. Гневях се, че не ми помага, като така още повече грешах в работата. Знаех, че тя държи на дадена дума – в това отношение е по мъж от мъжете – но исках да побърза. Липсваше ми повече от цигулките.

За сметка на това пък идваха откъде ли не.

Намираха ме и в хижата, и в къщата на баба Марийка и дядо Митко. Почна се с лилавата билка – катурлийчето, която пиех вечер. Преди да заспя, сякаш нещо ме блъскаше в главата и чувах гласове. На мъже и жени, а също и деца. Най-напред бяха покойници от България, които казваха по нещо неразбираемо и скоро си отиваха. Думите им бяха по-скоро като мисъл, която постепенно се проявяваше в картини.

След това идваха и от други континенти. Един мъж от Египет се оплака, че загинал при сблъсък на забързани влакове. Пак от Африка дойде дете да плаче, че се убило със заострен кол – още неопитно, искало да е голям ловец.

Все такива бяха гостите ми – оплакваха се как загинали от бързане. Нищо не искаха, може би само да ги изслушам. Идваха, изливаха мъката си, след което ме зарязваха да заспивам разстроен, а понякога и гневен.

Само Гергана не идваше – вече бяха минали години от онази среща горе. И чак тогава осъзнах, че ми липсва търпение, дори повече от Гергана и от завършека с цигулки. Щом научих и този труден урок, всичко започна да си идва на мястото...

И невидимите сили имат много работа. Човек, накъдето и да се обърне, за „миротворчески“ войни и войни по пътищата чува. Точно както беше предрекъл Главатарят на белите братя за учениците си, за да разпознаят Последните дни, щом се преродят. Още ми е чудно как горе могат да посрещат забързаните долу и да пращат други на техните места. Те си знаят *как*.

Но знаят и *кога*.

За всичко си има точното време. Човек, който възпита търпението в себе си, в един миг разбира, че понякога събитията се нареждат сякаш от само себе си. И още, че търпението е лечение за гордостта и гнева. Небето най-мъдро реди – то не служи на един човек, а на всички изостанали по земята долу и на всички напреднали от по-горните небеса. Трудна работа имат горе...

Трудно е и възпитанието на търпението – то е като трениране на мускул. След първите упражнения идва треската, която може да откаже човека без воля. Но тези с воля постепенно натрупват вътрешна сила, която им позволява да воюват с всички несгоди и да участват съзнателно в нареждащите се събития.

Гергана се бавеше, липсваше ми, но се зареждах с търпение.

Братята горе ми върнаха първо друг приятел. Още живеех в дома на старците. Беше лято. При едно излизане на разходка из селото забелязах, че ме следва непозната кола. И не знам защо, но се притесних и позабързах. Щях да се скрия от „врага“, като вляза във владенията на котките – „образцовия дом“ – но колата с бибиткане помоли да изчакам търпеливо.

– Мехмед?!

Той не беше сам. Возеше млада жена, която беше като икона на скромността, и две сладки деца, които познавах от снимка.

– Митко, отслабнал си. В гръб не те познах.

– Има какво още да се желае...

– Екстра си така.

Мехмед изливаше порой от оправдания, че ме бил изоставил.

Спрях го. Поисках да ми каже дали още вършее за злато. Бил отказал занаята. По неговия край не се издържало и идвал да си търси къща за нов живот по нашенско. Горе ме бяха подценили – не очаквах новите изпити да са толкова прозрачни.

Предложих на българина да се настани в моята къща и да махне кавичките от „образцовия дом“. Прецених, че ще е нужно уточнение:

– И да не вдигнеш втора банка Ватикана! Искам мъж да се радва на жена си, жена – на мъжа си, децата – на щастливи родители. Пък и баба Марийка да свиква с вас. Да ви гледа, докато си мие прозорците, че сте щастливи по двора.

– Да ти дам някой лев за къщата...

– Не, достатъчно е, че ще я стегнеш. Някой ден и моите хора може да се върнат, шом осъзнаят, че са роби на банката.

Мехмед пак отвори уста.

Спрях го:

– Разбрахме се. Искам да си ми длъжник за втори път. Пести парите за богоугодни дела! Засега ми трябваш за пешка.

– Пешка... – сякаш се обиди той.

– Праведна пешка на белите сили. И чичо Дончо беше пешка, но го жертваха в чуждо поле. По правилата на играта сега чакам да ми върнат царицата. Тя е свободна да се движи във всички посоки, даже по вертикалата! Аз пък съм от конниците, гадни фигури... Правим шах, но преди някой черен цар взимаме или офицер, или пропаганден топ. Горе си играят търпеливо на шах като индийския... Водим война срещу черните фигури, а новата игра винаги почва със светлите.

– Шашкънии.

Мехмед се смееше. Зарази ме.

Вече по-сериозен, подадох ръка да приключим сделката за дарението на къщата. Срегнах разбиране.

– А! Не ти казах, че съм новият горски. Поздрави ме! После ще нагледаме едно имане. Донесохте ми оная карта, не си случайно отново тук, така че ще те взема. Ще ми трябва и помощ...

Час по-късно с Мехмед бяхме в хижата.

Той я огледа и ясно ми се видя, че не е изплашен. Висшите сили ми върнаха ярка душа, която някой ден – може би в една друга книга – вече няма да е търсач и събирач на съкровища, а ще е Ловец на изгубени души, Божието имане.

– 52 –

Посветих българина в някои тайни. Казах всичко, което можеше да разбере. Как съм се досетил, че с турчина са иманяри, и защо съм ги измъчил по заобиколната пътека, докато стигнем до онова клето дърво с еретичния кръст.

– Баламосваш ме нещо! Викаш, картата станала на бели пеперуди. Как ще намерим мястото сега?

– Не ме слушаш, Мехмед... Картата ми трябваше колкото да разбере, че там има нещо. Беше ми и карта за „горе“. Всичко се вижда в онази Книга! Разбрах какво има в скалите, кога е оставяно най-напред, а после и през вековете. Кой го е скрил там и защо. Жалко за картата, сега няма как да разбере какво пишеше на глаголицата, но не може да знаем всичко. Важното е да знаем важното.

– Шашкънии.

– Нека!

Мехмед, който беше вършал в цялата страна, за пръв път го достраша истински от иманета. Очаквах точно това. И се замислих как да му помогна окончателно да забрави за бързите пари. Взехме необходимото от кабинета ми и се качихме на високите западни скали срещу Еврейското кале.

Изчакахме да се смрачи.

Помощникът ми попита:

– Кой ще слезе?

– Ти.

– Защо аз?

– Защото си под моя опека.

– Пешка...

– Аха! – усмихнах се дяволито. – Мойта работа е да те гледам отвисоко, да те пазя. Конникът може да не е як като тебе, но ще те изтегли от мрака. Обещавам. Помогни ми да спуснем въжето!

Малко по-късно Мехмед се спускаше в една дупка, подобна на онази в Еврейското кале, но по-плитка и по-тясна. Страхът на бившия иманяр нарастваше. Виждах ясно – трептенията на светлинното му тяло ставаха низходящи. Личеше и от фенерчето.

– Изгаси го!

– Тъмно е като в гъз.

– Изгаси го! Може някой да ни види. Долу има тайни, дето се пазят от хиляди години. И така ще бъде още някое време...

Легнах по корем, хванах въжето и нададох ухо.

- Българинът повтаряше на висок глас, че стигнал дъното.
- Сега можеш да си светиш колкото щеш! – извиках.
 - Някъде долу заигра светла точка.
 - Не влизай много навътре!
 - Защо?
 - Ако ти кажа, ще напълниш гащи.
 - Има нападала шума и камъни...
 - Не са само камъни... Така изглеждат. По-големите, дето са като човешки глави, те са пълни с Писания от „стария свят“. Някои елохими са бродели тъдява.
 - Ами кръглите? – попита Мехмед.
 - Едни като воденични камъни? По-дебели и набраздени с...
 - Да! Същите.
- Побързах да предупредя:
- На тях е историята и бъдещето на света. Никой не може да ги чете и слуша сега. Те маркират границата. Навътре не влизай!
 - Защо? Равно е.
 - По-тихо! Да не събудим исполина...
 - Връщам се.
 - Не се бой! Той спи мно-о-ого навътре. То е въпрос на гледна точка, но не е тук от хиляди години. И не му е дошло времето да се събуди. Освен това е готин. Е, той и другите се пазят. Понякога се *шегуват* с натрапниците! Спят в почти всяка наша планина... Най-мъдрите търпеливо изчакват изгрева на бялото слънце в Тибет. Има ги и в Алпите, най-лудите са в Швейцария. Един ден някои от тях ще излязат, други ще слязат от *горе*, и ще видиш какво чудо ще е по света...
 - Нарочно ли ме плашиш?
 - ... А скоро исполините в Щатския Балкан ще захъркат и ще разтърсят манията за величие. Щом се срути капитализмът до основи, ще им падне и демокрацията. И там ще полудеят по хубавия начин, но за мнозина ще е късно да се изправят.
 - Връщам се!
 - Първо ще ми вземеш нещо.
 - Казвай бързо!
 - Трябва да има едни от по-ново време. По-малки са.
 - Камъни да искаш!
- Насочих Мехмед по памет към един от тях.
- След като пешката се върна, беше адски сърдита. Призна, че се изкушава така да ми смели лицето, че пак да „падна от коня“.

Можело по-рано да му кажа за страшното.

Отвърнах, като едва сдържах смеха си:

– И страх да нямаш! Страшното както идва, така си отива.

– Какво е това? Леко е, за да е камък.

– Едно житие на наш светец. Апокриф от шести век.

– Не бих се сетил, ако не бях го вдигнал.

– Добре са го скрили, еретиците от старо време за днешното време. Сякаш са знаели съдбините си... Толкова години е чакал този апокриф, ще почака още няколко. Тепърва ще трябва и да науча глаголицата. Боже мили, колко работа ме чака!

– Митко, ще ми ебеш мамицата, ако още говориш така.

– Приятелю, представа си нямаш колко си прав! И друго, светиш ми, остави тоя мръсен език за праведни дела!

– 53 –

Баба Марийка се запъна да подслони временно „турците“.

Реших да ѝ помогна за праведния избор, като си вдигнах сака и лаптопа – преместих се да живея за постоянно в хижата. След като освободих стаята на Даниела, старата се съгласи да приюти бегълците от модерното „Време разделно“. Предпочете да не е сама. Месец по-късно щипеше бузките на „турчетата“, както не беше правила даже с родната си внучка.

Дядо Митко си имаше две дамаджани ракия.

Мехмед щеше да маха кавичките от „образцовия дом“ чак до зимата и да се нанесе със семейството си през пролетта. До края на лятото и през цялата есен аз пък работих още върху първата книга и наредих планове за още две. „Пътят към слънцето“ си чакаше завършека, но със сърцето си усещах, че вече е наблизно.

Все по-често се сещах за стихове на Пушкин:

*Я помню чудное мгновение,
передо мной явилась ты,
как мимолётное видение,
как гений чистой красоты...*

В този живот може да бях неук селянин, но това не ми пречеше да се лаская за книгата. Така е правил и Пушкин навремето.

– Молодец, Пушкин! Митко, ти си гений! Пак си благородник, макар да не си. И от Толстой си по гений... И от Гьоте, и...

Подскачах под главата на елена и изреждах още имена на писатели от Изтока и Запада, които харесвах особено много.

– ...и си фукльо от малък! – завърши някой поредицата.

– Гери?!

Седнах на стола и се съсредоточих към едно нетленно тяло – някак прозрачно, като направено от *жива вода* – с него дойде самодивата, бялата царица на сърцето ми. Кръстосвах очи, докато Гергана изреждаше недостатъците на книгата – името си харесвала, но другото било бяс.

– Като Вехтия завет е... – обобщи тя. – Много мъка носиш и много диващина си описал. Вярно сме пратени да носим.

– Аз не съм популист! – оправдах се. – Не съм писал книга за нарочени читатели. Пиша си моята библия. Тя ще е за тия, дето имат уши да чуват. На много българи може да не им хареса, но не ми пука. Оценява ли някой Светлината, преди да е опознал мрака? Не мисля така... Знаем най-добре! Смених старите евреи с днешните българи. Така ми харесва. И защото познавам и обичам тоя народ. Моята библия си има всичко... И бесни царе, и фарисеи, и книжници... Че и за Възкресението от Новия завет!

Самодивата седна на леглото. Като че я напушваше на смях.

– Какво? – притесних се.

– Все не ме слушаш.

– Не, Гери, ти сега не ме слушаш. Така чувствам нещата. А от съдбата на евреите в новозаветно време не личи ли какво чака тия, дето не служат на Божията воля? Първо ги разпиляват като еленови кости по земята. После и Огънят няма да им прости!

– Евреите поне са честни, че не приемат Христос. Не бесуват в негово име. Като казах, че не ме слушаш, за друго говор...

– И за вярата да говориш, пак си държа на моето. Написал съм пророчества, което е библейско отвсякъде! Да напиша ли, че горе видях Солун пощаден от водите, български и светец? Да не би да очаквате, че ще напиша за „Новото лице на Земята пред Бога“? Да, там видях и българи, чух българска реч. Не е ли голямо изкушение да напиша, че българи ще има, докато народите станат един с един език? Ще се отпуснат. Реших да им помогна по мой си, лунен, тъжен и дивашки начин.

– Не за това! Защо му казват и „второ зрение“?

– На ясновидството ли?

Замислих се. Гергана поглати глава:

– Кой глупак ще си криви така очите и ще мисли, че това му помага? Виждаш ме с духовни очи. Като Ванга, Омир...

– Съсредоточаването помага.

– Забавен си, но кривоглед не си хубав. Съсредоточаването на мислите е едно, а кривенето на тленните очи е друго. Все не ме слушаш. Уж имаш и нови уши!

Изправих очи. Виждах си *ясно*.

– За вярата... – присети се нещо тя. – Ти не пишеш само за българите. Напиши, че Последните дни са забравено време за Божите Синове. Сегашният отрязък от време е мрак за онзи отрязък, който видя *горе*. В Божието Царство сегашните дни ще са като тези на библейските елохими за нас... Забравени! Вярата да имат всички!

– Гери, понякога мисля за това, дето направи татко ти...

– Ще оставиш реченото от Учителя за преките пътища до оня свят! Слепите не знаят какви фигури са. Шахът се играе от *горе*.

Щом чухме небесните камбани, тя понечи да си ходи.

– Кога ще се видим пак? Догодина?

– Бременна жена сама носи новия живот. Ако бях дошла порано, щях да ти разсейвам мислите. Изпит беше.

– Да съм сам? Аман от такива изпити!

– Да си износиш бебето... Ти го износи. Тук съм да помогна с раждането и да донеса подаръка за малкото.

Гледах тъпо. Гергана напомни едно свое пророчество:

– „Ще имаш много деца, без да са ти родни...“

– Аха-а-а! – просветна ми.

Вече съм бил млада майка.

– Какъв е подаръкът? Ще вещаеш бъдещето на юнака като старите самодиви и влъхвите? С поредното пророчество...

– Шегаджия! Но този път наистина си забавен.

Гергана се смееше, а аз чаках, чаках.

– Слушам.

– Слушаш и още си глух!

И наистина бях. Книгата се дописваше сама. Епичният финал се разнасяше от колонките на лаптопа. Заслушах се в цигулките на Лондонския симфоничен оркестър. Докато с моята самодива приказвахме и други неща, на няколко пъти чухме една от новите песни на нашите любимци „Дюн“.

Новата вокалистка беше с по-зрял, някак мъдър глас.

Пееше кавърверсия на пророческа песен от Питър Гейбриъл:

*Когато разстеле се нощният мрак,
зачестяват знаменията по радиото.
Говорят за разни чудати неща,
ранни предупреждения, скоро забравяни.
Изоставени морски звезди нямат покой,
още чакат своята вълна на Възкресение.
В тая безпътница са излишни насоки,
не можем да си изберем страна.*

*Поех по онзи стар Път,
с рамо напред през водата.
А там, на високите скали,
помъдряваха синове и дъщери.
Измъчената земя даваше добри плодове.
Вълните долу стреляха по небесата,
но из раните горе падаше дъжд
да напие и стопли тълпата.*

*Боже, задава се потопът,
на плът и кръв ще кажем: „сбогом!“
Ако морето бъде тихо за някого,
ще е само за онези, които
дали са остров, за да имат спасение.
Пийте, будни в съня си, изсъхвате!
Щом дойде потопът, не ще имате
ни дом, ни защитни стени.
При всеки гръм ще горите,
хиляди умове, трептящи в Огън един.
Не се страхувайте от гледката:
актьорите ще си идат, ще сме само ти и аз.
А сломим ли се духом пред новия изгрев,
ще паднем там, където бяхме – в мрака...
Пийте, будни в съня си, изсъхвате!*

Седнали един срещу друг, с Гергана се гледахме мълчаливо.
От дълги и мъчни години нямаше как да танцуваме. Но ние
правехме нашата любов с дланите – нежна ръка от *жива вода* и
мъжка като от *жарава* се галеха.

Някак щастливо ни гледаше отгоре еленът.

– Тази песен ще повие детето ни – казах.

– Нека му бъде топла бяла пелена! – ориса самодивата.

И побърза да си върви. Вече заглъхваха небесните камбани.

Преди да премине в другия свят, тя прошепна:

– Ще бъде скорошно изцеление!

Записах и това пророчество. После яхнах съня да догоня моята царица. Щом се върнах от нова, вече напълно незабравима среща на втората луна, завърших моята библия:

изправих с Огън кривините си към старите българи;

на днешните българи изповядах повечето грехове;

за бъдещите направих първи крачки по Пътя към слънцето.